

Ministeriet for offentlige Arbejder.
Generaldirektoratet for Postvæsenet.

Bilag 2 til Afsnit IX.

København B, den 10. Januar 1919.

Til Lønningskommissionen af 1917.

Overfor Statsbanerne har man rejst Spørgsmaal om, at de Postmedhjælpere, der nu i visse Tilfælde sættes til Tjeneste paa Postekspeditioner mod Nedsættelse af den vedkommende Stationsforstander for Postekspeditionens Bestyrelse ydede Godtgørelse, erstattes med Jernbanemedhjælpere, idet man under 19. Juni f. A. tilskrev Generaldirektoratet for Statsbanerne saaledes:

»Under 11. f. M. har Postinspektøren i 3. Distrikt i Skrivelse til Generaldirektoratet udtalt bl. a. følgende: »Jeg skal herved tillade mig at foreslaa, at den i Postvæsenets Organisation Afsnit I. § 8 Punkt 7 omhandlede Adgang for Postekspeditører til i visse Tilfælde at faa tildelt en Postmedhjælper mod Nedsættelse af Lønningen med 650 Kr. aarlig ophæves, saafremt der ved Forhandling med Statsbanerne kan opnaas den Ordning, at Postekspeditørerne kan faa tildelt en Jernbanemedhjælper under samme Omstændigheder og paa samme Betingelser som nu en Postmedhjælper.

Saalænge Postekspeditionerne var regnskabsførende og havde selvstændige administrative Forretninger, var der adskilligt, der talte for at give dem en postalt uddannet Medhjælper, der foruden at være en nødvendig Hjælp ved de daglige Forretninger tillige sad inde med en vis faglig Indsigt.

Under den nuværende Ordning er Forretningerne ved en Postekspedition saa simple og lidet udviklede, at der til deres Bestridelse ikke er Brug for nogen særlig faglig Uddannelse.

Der er saaledes ingen Grund til at antage, at Postvæsenets Forretninger bliver bedre varetagne, naar Postekspeditøren har en Postmedhjælper til Hjælp, end naar Medhjælperen er en Jernbanemedhjælper.

Derimod er det min Erfaring bygget paa flere Aars Iagttagelser, at den hele Ordning med en Postmedhjælper som Medhjælp paa en Postekspedition har saa mange uheldige Sider, at det vilde være særdeles ønskeligt at komme bort fra den.

For Postekspeditionen vilde en Jernbanemedhjælper være til betydelig mere Nytte end en Postmedhjælper, idet den hele Tjenesteordning vilde blive simplere, lettere og mere økonomisk, naar Medhjælperen var inde i baade Jernbane- og Postforretninger.

Det maa herved vel erindres, at det drejer sig om forholdsvis smaa Pladser, hvor samtlige Arter af Forretninger i mange af Dagens Timer kan overtages af en enkelt Tjenestemand.

For de paagældende Postmedhjælperes Udvikling og videre Uddannelse har den nuværende Ordning i mange Tilfælde været uheldig.

Arbejdet paa Postekspeditionen giver ikke Anledning til videre Uddannelse, og Postekspeditøren er ikke i Stand til at give Medhjælperen den Vejledning og Hjælp, som unge Mennesker paa dette Alderstrin som Regel ikke kan undvære.

Forholdet virker ogsaa ofte uheldigt paa Disciplinen.

Jeg har set adskillige Eksempler paa, at den unge Medhjælper, der kommer lige fra Fagprøven, maaske i mange Tilfælde ubevidst, optræder overlegent og taktløst overfor den ældre og mere erfarne Jernbaneembedsmand, hvis teoretiske Viden maaske nok er noget mangelfuld.

Jeg ser i det Hele taget ikke en eneste Grund til at beholde den nuværende Ordning, hvis det er muligt at faa den erstattet af den Ordning, der er antydnet i Begyndelsen af denne Skrivelse. Jeg har lejlighedsvis drøftet denne Ordning med nogle af 2. Statsbanedistriktets Embedsmænd, og de har alle ment, at den var meget at foretrække.

Da man for sit Vedkommende i det hele kan slutte sig til det af Postinspektøren udtalte; skal man, idet tillige bemærkes, at det formentlig af en af Jernbanens Embedsmænd med langt større Sikkerhed end af en Postembedsmand kan afgøres, om der